

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Zavázala a soudců JUDr. Petra Gemmela a JUDr. Heleny Myškové v právní věci žalobce **Debian Collector Ltd.**, se sídlem v Mahé, Victoria, Revolution Ave, Seychelská republika, registrační číslo 104653, zastoupeného JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D., advokátem, se sídlem v Praze, Římská 2575/31, PSČ 120 00, proti žalovaným **1) J. H.**, narozené XY, bytem XY, zastoupené Mgr. Radkem Vojtkem, Ph.D., advokátem, se sídlem v Praze, Na Pláni 3306/13a, PSČ 150 00, **2) M. Z.**, narozené XY, bytem XY, a **3) unimatic europe s. r. o.**, se sídlem v Praze 8, Kyselova 1185/2, PSČ 182 00, identifikační číslo osoby 28501411, o zaplacení částky 75.000 Kč s postizními právy ze směnky, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Cm 160/2015, o dovolání první žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. května 2021, č. j. 12 Cmo 255/2020-129, takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. května 2021, č. j. 12 Cmo 255/2020-129, se **zrušuje** a věc se **vrací** odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. června 2020, č. j. 47 Cm 160/2015-81, Městský soud v Praze:

[1] Zamítl žalobu, již se žalobce (Debian Collector Ltd.) domáhal, aby mu první žalovaná (J. H.) a druhá žalovaná (M. Z.) zaplatily společně a nerozdílně směnečný peníz ve výši 75.000 Kč s 6% úrokem ode dne 12. září 2012 do zaplacení a směnečnou odměnu ve výši 250 Kč (bod I. výroku).

[2] Uložil třetímu žalovanému (unimatic europe s. r. o.) zaplatit žalobci částku 75.000 Kč s 6% úrokem ročně ode dne 12. září 2012 do zaplacení a směnečnou odměnu ve výši 250 Kč (bod II. výroku).

[3] Rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a první žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).

[4] Uložil žalobci zaplatit druhé žalované na náhradě nákladů řízení částku 14.000 Kč (bod IV. výroku).

[5] Uložil třetímu žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.993 Kč (bod V. výroku).

2. Soud prvního stupně vyšel při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku zejména z toho, že:

[1] Žalobce se návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu domáhal po žalovaných plnění ze směnky vlastní vystavené dne 12. října 2009 první žalovanou na řad L. Š. (dále jen „L. Š.“), znějící na směnečný peníz ve výši 100.000 Kč, splatné dne 11. září 2012, za jejíž zaplacení převzali druhá žalovaná a třetí žalovaný směnečné rukojemství (dále též jen „sporná směnka“). Směnka byla nepřetržitou řadou rubopisů převedena na žalobce.

[2] Soud prvního stupně nevyhověl návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu a k projednání věci nařídil jednání na 19. června 2020.

[3] První žalovaná se k žalobě nevyjádřila a nedostavila se ani k nařízenému jednání. Druhá žalovaná (s odkazem na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 16. září 2015, sp. zn. I. ÚS 290/15) se žalobou uplatněnému nároku bránila tvrzením, že sporná směnka nemá žádnou kauzu. Poukázala na okolnosti, za nichž byla sporná směnka vystavena, a namítala, že žalobce směnku nabyl ve zlé víře.

[4] Třetímu žalovanému, jenž je prostřednictvím osoby svého jednatele P. R. (dále jen „P. R.“) spojen se žalobcem, soud prvního stupně usnesením ze dne 26. února 2020, č. j. 47 Cm 160/2015-50, uložil dle §114b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), aby se ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení vyjádřil k žalobě a současně jej poučil o případných následcích jeho nečinnosti.

[5] Sporná směnka byla vystavena jako blankosměnka s nevyplněným údajem data splatnosti a směnečné sumy. Na rubu směnky je zachyceno vyplňovací směnečné prohlášení, podle něhož směnka plní zajišťující funkci k závazku ze smlouvy o půjčce ze dne 12. října 2009 uzavřené mezi L. Š. a první žalovanou (dále jen „smlouva o půjčce“). L. Š. byla podle vyplňovacího prohlášení oprávněna doplnit do blankosměnky jako datum splatnosti desátý den následující poté, kdy vystavce bude více jak dvacet dnů v prodlení s placením svého peněžitého závazku ze smlouvy o půjčce, výše směnečné sumy pak měla odpovídat dluhu ze smlouvy o půjčce ke dni splatnosti směnky.

[6] Soudu prvního stupně bylo dále z jeho činnosti (například z řízení vedených pod sp. zn. 23 Cm 477/2012, 47 Cm 476/2012, 47 Cm 109/2013 nebo 47 Cm 47/2015) známo, z

jakých důvodů a za jakých okolností docházelo k vystavování směnek na řad L. Š. v době jejího působení pro společnost IFP Institut Finančního poradenství, a. s. (dále též jen „společnost I“), soudu byl znám i způsob výkonu podnikatelské činnosti této společnosti v roce 2009.

[7] L. Š. vypověděla dne 14. dubna 2013 před notářem Mgr. Libuší Jasnou (výpověď byla zachycena v notářském zápisu z téhož dne sp. zn. N 116/2013), dále před orgány činnými v trestním řízení ve věci vedené u Policie České republiky, ředitelství policie Olomouckého kraje, oddělení hospodářské kriminality SKVP, č. j. KRPM-80852-5/ČJ-2013-140581-04, a taktéž jako svědek ve věci vedené Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 7 Cmo 303/2012, že nikdy žádnému z klientů společnosti I, pro niž v roce 2009 pracovala, neposkytla půjčku na základě smlouvy o půjčce zmíněné na rubu vystavených (blanko)směnek. Směnky neměla ve své dispozici, pouze na ně dle pokynu společnosti I dne 30. května 2011 připojila svůj podpis k otisku razítka s prohlášením o rubopisování, ovšem vždy bez uvedení osoby indosatáře.

[8] Společnost I byla rozhodnutím České národní banky ze dne 14. prosince 2011, č. j. 2011/14136/570, které bylo potvrzeno rozhodnutím bankovní rady České národní banky o rozkladu ze dne 23. února 2012, č. j. 2012/564/110, sp. zn. Sp/2010/110/573 (dále jen „rozhodnutí ČNB“) uložena pokuta za to, že při uzavírání pojistných smluv v období od března 2009 do prosince 2010 při výkonu zprostředkovatelské činnosti v pojišťovnictví mimo jiné uzavírala s klienty nepojmenované smlouvy dle § 51 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, jejichž předmětem byl závazek hradit pojistné ve výši 2.000 Kč měsíčně, a tento závazek zajišťovala tím, že klientům předkládala k podpisu směnky vlastní, v téže nepojmenované smlouvě stanovovala pro případ výpovědi smlouvy ze strany klienta smluvní pokutu a používala klamavé obchodní praktiky při sjednávání životního pojištění, když nepravdivě informovala o jeho povaze a zamlčovala informace o výši tzv. odkupného v případě ukončení pojistné smlouvy v prvních dvou letech jejího trvání.

3. Na takto ustaveném základě soud prvního stupně dospěl k následujícím závěrům:

[1] Z provedených důkazů, jakož i ze skutečností známých soudu z úřední činnosti plyne, že smlouva o půjčce, k jejímuž zajištění měla sloužit sporná směnka, nikdy ze strany remitentky nebyla naplněna. Smlouva o půjčce byla uzavírána v návaznosti na smlouvu o zprostředkování životního pojištění, uzavíranou společností I s výstavci směnek znějících na řad L. Š.; tato smlouva je však absolutně neplatná pro rozpor se zákonem, mimo jiné pro porušení norem na ochranu spotřebitele.

[2] Sporná směnka je formálně platnou směnkou, mající všechny náležitosti vyžadované zákonem č. 191/1950 Sb., zákonem směnečným a šekovým (dále jen „směnečný zákon“). Byla však vystavena jako blankosměnka v návaznosti na absolutně neplatnou smlouvu o zprostředkování životního pojištění, přičemž konkrétní okolnosti, za nichž bylo v souladu s vyplňovacím prohlášením možné do ní chybějící údaje doplnit, nikdy nenastaly.

[3] Žalobce, stejně jako předcházející indosatáři, si museli být vědomi, že nabývají směnku (vystavenou původně jako blankosměnka), která měla zajišťovat nesměnečný závazek první žalované. Museli tedy znát také „okolnosti zajištěného závazku, respektive bylo na nich, aby se s těmito okolnostmi seznámili“.

[4] Žalobci musely být nejpozději ke dni zahájení soudního řízení v této věci (tedy ke dni 10. září 2015) známy okolnosti a důvody vystavování směnek na řad L. Š., a to nejen z

rozhodnutí ČNB a probíhajícího prověřování remitentky v rámci trestního řízení, ale rovněž z řady soudních řízení vedených u soudu prvního stupně či u jiných soudů na Moravě, v nichž účastníkem na straně žalující byl sám žalobce nebo společnosti s ním propojené osobou P. R.

[5] Druhé žalované jako směnečné rukojmí podepsané pod směnečným prohlášením uděleným první žalovanou, náležely námitky nedodržení dohody o vyplnění blankosměnky (čl. I § 10 a § 77 odst. 2 směnečného zákona) a neplatnosti základního kauzálního vztahu, které v řízení uplatnila. Druhá žalovaná byla se svou obranou úspěšná, když skutečnosti jí tvrzené byly v řízení také prokázány.

[6] Ve vztahu k první žalované soud prvního stupně zdůraznil, že si je vědom toho, že směnečné řízení je řízením sporným, které se řídí zásadou kontradiktornosti, přičemž žalovaní směneční dlužníci nemají ani postavení nerozlučných společníků (úkony jednoho z nich tedy neplatí i pro ostatní), nicméně i v takovém řízení rozhoduje soud v souladu s ustanovením § 153 odst. 1 o. s. ř. na základě zjištěného skutkového stavu věci. Současně platí, že soud musí přihlídnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). Přestože tedy první žalovaná byla v řízení zcela nečinná, je třeba uzavřít, že skutečnosti zjištěné soudem provedeným dokazováním, jakož i skutečnosti soudu známé z jeho úřední činnosti, svědčí také ve prospěch první žalované. K tomu dodal, že nekalé praktiky společnosti I při sjednávání životního pojištění a v této souvislosti vystavování a avalování směnek fyzickými osobami se dotkly stovek lidí. Zveřejnění rozhodnutí ČNB jakož i neúspěšné vymáhání těchto směnek v jiných řízeních a následná medializace těchto skutečností, mohla v těch, proti nimž doposud žaloba podána nebyla, vyvolat oprávněný dojem, že „jejich věc je vyřešena“, nemusí nic činit a nikdo nemůže požadovat proplacení směnky. Nelze též ohlédnout od toho, že první žalovaná fakticky nevěděla o probíhajícím řízení, neboť i přes (procesně korektní) způsoby doručení se patrně fakticky neseznámila s doručovanými písemnostmi. I proto nelze její postoj v žádném případě vykládat tak, že se „směnečnou povinností“ souhlasí.

[7] Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu proti první a druhé žalované zamítl.

[8] Jelikož třetí žalovaný nikterak nereagoval na výzvu soudu učiněnou dle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., rozhodl vůči němu soud prvního stupně rozsudkem pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř.

4. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12. května 2021, č. j. 12 Cmo 255/2020-129, k odvolání žalobce (výslovně směřujícím jen proti té části rozsudku, již soud prvního stupně rozhodl o nároku žalobce vůči první žalované) změnil rozsudek soudu prvního stupně v části bodu I. výroku tak, že první žalovaná je povinna zaplatit žalobci směnečný peníz ve výši 75.000 Kč s 6% úrokem z této částky ode dne 12. září 2012 do zaplacení a směnečnou odměnu ve výši 250 Kč (první výrok); dále uložil první žalované zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 23.643,20 Kč (druhý výrok).

5. První žalovaná se k odvolání žalobce vyjádřila tak, že se ztotožňuje s rozsudkem soudu prvního stupně, žádné peníze neobdržela a nevidí důvod, proč by měla žalobci cokoli platit.

6. Odvolací soud především přitakal soudu prvního stupně v závěru, že sporná směnka je směnkou platnou, z níž žalobci podle čl. I. § 48 směnečného zákona vznikl vůči výstavci směnky a směnečným rukojmím přímý nárok na zaplacení směnečného peníze spolu se směnečným úrokem a směnečnou odměnou.

7. Podle přesvědčení odvolacího soudu však soud prvního stupně ve vztahu mezi žalobcem a první žalovanou nerespektoval zásadu projednací upravenou v § 101 odst. 1 o. s. ř., kterou je ovládáno sporné řízení. Uvedená zásada v poměrech dané věci znamená, že každý ze směnečně zavázaných osob vznáší proti žalobou uplatněnému nároku svou vlastní obranu (tvrdí pro rozhodnutí významné skutečnosti) a k jejímu prokázání navrhuje důkazy. Úspěšnost obrany druhé žalované tak může být hodnocena toliko mezi ní a žalobcem a nelze ji bez dalšího považovat za obranu další, v řízení zcela pasivní, první žalované. Uvedené podle odvolacího soudu platí tím spíše, že žalovanými jsou směneční dlužníci, kteří mají samostatné postavení. Vzhledem k tomu, že první žalovaná zůstala po celou dobu řízení před soudem prvního stupně zcela pasivní (k žalobou uplatněnému nároku se vyjádřila až v průběhu odvolacího řízení), neexistovala zde ani obrana, k jejímuž prokázání by bylo možné vést dokazování. Žalobou uplatněnému směnečnému nároku se tak první žalovaná neubráníla.

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podala první žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 o. s. ř., namítajíc, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na řešení otázky, jež dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, jakož i otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatelka namítá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud změnil napadené rozhodnutí tak, že rozsudek soudu prvního stupně se ve vztahu k první žalované potvrzuje, případně aby rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

9. Za rozhodující považuje posouzení právní otázky, zda byl soud prvního stupně i přes nečinnost dovolatelky oprávněn skutečnosti známé mu z jeho činnosti, jakož i získané na základě procesní obrany druhé žalované uplatnit ve prospěch dovolatelky. Potud odkazuje zejména na náleznost Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 290/15, kde se Ústavní soud zabýval sporem ze směnky, jež vzešla taktéž z podvodných aktivit společnosti I, kde (mimo jiné) výslovně uvedl, že závěry, jež učinil, mohou mít význam i z hlediska další rozhodovací činnosti obecných soudů, kdy apeluje na obecné soudy, aby dbaly ochrany oprávněných zájmů dotčených subjektů, zejména pokud jde o spotřebitele, a to hledáním interpretačních a aplikačních východisek. Cituje dále v dovolání blíže označenou judikaturu Ústavního soudu, v níž se Ústavní soud vyjádřil k potřebě spravedlivého rozhodování v přísně formálním prostředí směnečných vztahů, jakož i kritizoval přehnaně formalistický postup obecných soudů.

10. Dovolatelka zdůrazňuje, že ačkoli nebyla v řízení před soudem prvního stupně aktivní a neuplatnila vůči žalobě žádnou procesní obranu, v řízení přesto vyšly najevo takové skutečnosti, že jediným možným spravedlivým rozhodnutím ve věci, jež by současně odpovídalo ústavněprávním principům aplikace práva, bylo zamítnutí žaloby i ve vztahu k první žalované, jak ostatně učinil soud prvního stupně.

11. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

12. Dovolání první žalované je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení otázky dovolatelkou otevřené, týkající se způsobu zjišťování rozhodných skutečností ve vztahu k nečinnému účastníkovi, kterou odvolací soud zodpověděl v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Podle ustanovení § 101 o. s. ř. k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména a) tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba (návrh na zahájení řízení) nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení, b) plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem, c) dbát pokynů soudu (odstavec 1). Nestanoví-li zákon jinak, soud pokračuje v řízení, i když jsou účastníci nečinní (odstavec 2). Nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti takového účastníka; vychází přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů (odstavec 3). Vyzve-li soud účastníka, aby se vyjádřil o určitém návrhu, který se dotýká postupu a vedení řízení, může připojit doložku, že nevyjádří-li se účastník v určité lhůtě, bude se předpokládat, že nemá námítky (odstavec 4).

Podle ustanovení § 120 o. s. ř. účastníci jsou povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede (odstavec 1). Soud může provést jiné než účastníky navržené důkazy v případech, kdy jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu a vyplývají-li z obsahu spisu. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází soud při zjišťování skutkového stavu z důkazů, které byly provedeny (odstavec 2). Soud může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků (odstavec 3).

Z ustanovení § 121 o. s. ř. plyne, že není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé soudu z jeho činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů České republiky.

Podle ustanovení § 132 o. s. ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ustanovení § 153 odst. 1 o. s. ř. soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci.

15. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně vysvětlil, že v občanském soudním řízení (v tzv. sporném řízení), pro které platí zásada dispoziční a projednací (a takovým bylo i řízení v této věci), je zásadně povinností účastníků řízení tvrdit skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé a označit důkazy k prokázání svých tvrzení o skutečnostech významných pro rozhodnutí o věci samé. Protože ve sporném řízení stojí strany proti sobě a mají opačný zájem na výsledku řízení, povinnost tvrzení a důkazní povinnost zatěžuje každou ze sporných stran ve zcela jiném směru. Každá ze stran sporu musí v závislosti na hypotéze právní normy tvrdit skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé a označit v zájmu jejich prokázání důkazy, na základě kterých bude moci soud rozhodnout v její prospěch (břemeno tvrzení a důkazní břemeno). Účastník, který netvrdil (žádné nebo všechny) skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé nebo neoznačil důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení o skutečnostech významných pro rozhodnutí o věci samé, nese případné nepříznivé následky v podobě takového rozhodnutí soudu, které bude vycházet ze skutkového stavu zjištěného na základě ostatních provedených důkazů.

K tomu srov. např. důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního

kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010, uveřejněného pod číslem 98/2013 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2021, sen. zn. 29 ICdo 11/2020, uveřejněného pod číslem 88/2022 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

16. Promítnuto do poměrů projednávané věci výše řečené znamená, že i když byla dovolatelka v řízení před soudem prvního stupně zcela pasivní, tedy nevylicila rozhodující skutečnosti, na nichž hodlá stavět svou obranu proti žalobou uplatněnému nároku, ani se nedostavila k soudem nařízenému jednání, mohla mít uvedená skutečnost za následek (nepostupoval-li soud prvního stupně ve vztahu k dovolatelce podle ustanovení § 114b, § 153a odst. 3 nebo § 153b o. s. ř.) pouze to, že dovolatelka byla nucena nést (případně nepříznivé) následky v podobě rozhodnutí soudu, které bude vycházet ze skutkového stavu zjištěného na základě v řízení provedených důkazů, eventuálně ze skutečností známých soudu z úřední činnosti. Přitom k tomu, aby soud vzal za základ svého rozhodnutí rovněž takové skutečnosti, jež mu jsou známy z projednávání jiných věcí, nebránilo ani to, že tyto skutečnosti nebyly tvrzeny (předneseny) žádným z účastníků (k tomu srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. září 2020, sp. zn. 21 Cdo 205/2020).

17. Jestliže v řízení vyšly najevo (lhostejno, zda dokazováním provedeným na návrh jiného účastníka řízení, nebo na základě skutečností známých soudu prvního stupně z jeho úřední činnosti) skutečnosti, jež vedou k závěru, že žalobce nemůže být s uplatněným žalobním nárokem vůči žalovaným směnečným dlužníkům (tedy jak proti výstavci sporné směnky, tak proti směnečnému rukojmímu) úspěšný, nemůže soud (při respektování pravidla vyjádřeného v ustanovení § 153 odst. 1 o. s. ř.) vůči jednomu z nich rozhodnout na základě zjištěného skutkového stavu věci a žalobu zamítnout, zatímco ve vztahu k dalšímu účastníku žalobě vyhoví s tím, že (procesně regulérním způsobem) zjištěné skutečnosti zcela ignoruje jen proto, že tento účastník nebyl ve sporu aktivní a ony rozhodné skutečnosti netvrdil (nepřednesl). Tím, že soud v poměrech dané věci rovněž ve vztahu k první žalované (výstavci sporné směnky) rozhodne na podkladě (výše uvedeným způsobem) zjištěného skutkového stavu věci, neporuší (oproti mínění odvolacího soudu) projednací (ani jinou) zásadu, jíž je sporné řízení ovládáno.

18. Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. tak byl uplatněn právem. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), zrušil rozsudek odvolacího soudu včetně závislého výroku o nákladech řízení a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

19. Právní názor Nejvyššího soudu je pro odvolací soud závazný. V novém rozhodnutí bude znovu rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, včetně nákladů řízení dovolacího (§ 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 21. 12. 2022

Zavázal

JUDr. Jiří

předseda senátu

